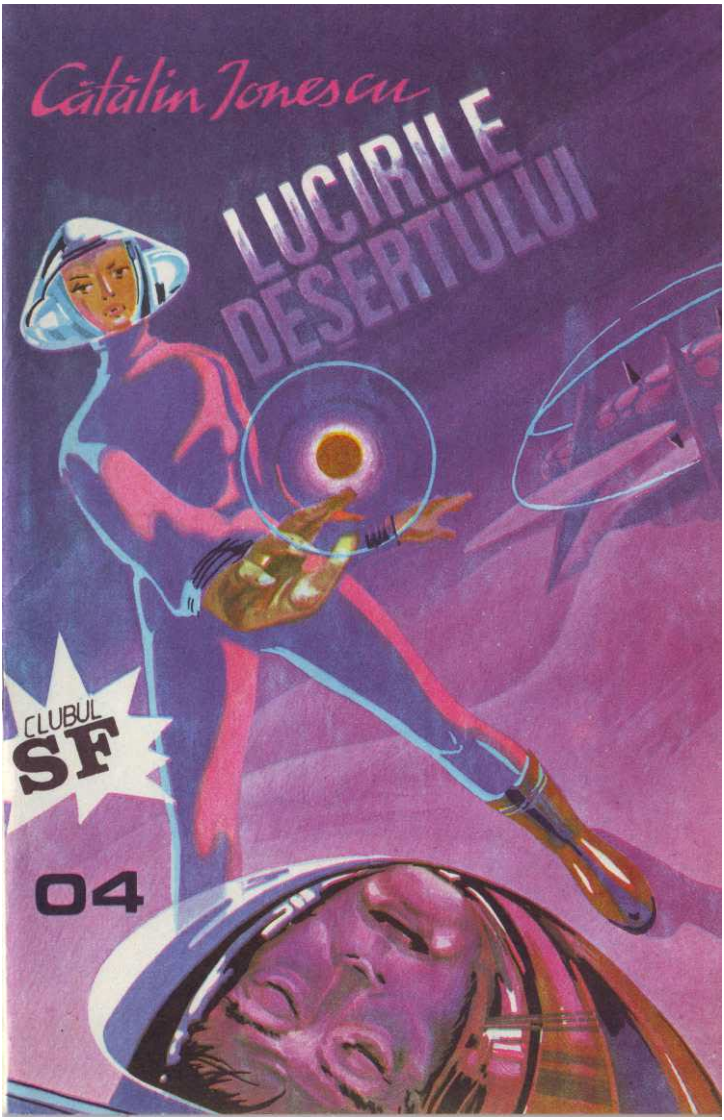
Cătălin Ionescu
LUCIRILE DESERTULUI
CLUBUL SF
04

CĂTĂLIN IONESCU
LUCIRILE DEȘERTULUI

Colecția
Club SF nr. 4

Editura Labirint
BUCUREȘTI, 1990
Str. PROMETEU 18 P.O.BOX 18 – 122

Ediția electronică PDF
Arhivele complete Pro-Scris, 2026

Pentru cei mai mulți, Cătălin Ionescu ar putea fi tipul gentlemanului perfect, care arborează întotdeauna o mină calmă și un surâs subțire în colțul buzelor, un gentleman care, orice s-ar întâmpla, nu renunță la a-și savura pipa și a-și sirota alene ceaiul, în vreme ce parcurge tacticos jurnalul de după-amiază, în fine, un gentleman ce îmbină în structura lui sufletească bunele maniere, simțul umorului și sentimentalismul ponderat. Dar, atenție, există și o forță nevăzută a lucrurilor, așa cum fiecare dintre noi ascundem în străfundurile noastre simultan, un doctor Jeckyl și un mister Hyde. Celălalt Cătălin Ionescu este omul acțiunilor palpitante, nu o dată la marginea horror-ului, un om care adoră peste poate atacul și riposta, atunci când este cazul să lupte pentru o cauză dreaptă. Agil, spontan, dotat cu mult sânge rece, purtând pecetea Leului din Babilon sub semnul căruia s-a născut, el se poate transforma oricând într-un membru al unui comando anti-terorist sau într-un conducător de caravană, într-un explorator neînfricat al altor universuri sau într-un cavaler al Sfântului Graal. Și, fie că este câștigător ori perdant, el își urmează drumul mai departe, păstrându-și nealterată aura de mister.

CONSTANTINA PALIGORA

1.

Dacă singurătatea aparține deșertului, atunci deșertul aparține oamenilor. Nu știu unde am citit prostia asta, bună poate pentru alții, undeva, aiurea, într-un oraș oarecare, depărtat și luxos. Nu pentru deșertul ăsta împuțit, în care ne zbatem de câteva zile. Nu pentru mine, care am acceptat și cel din urmă compromis. Cel cu moartea.

Stau uneori și mă gândesc de ce nu-mi pot dezlipi privirea de lucirile reci ale stelelor.

Alături doarme Jennifer, îmbrățișată ca de obicei cu Khadhidja, un cuplu feminin frumos și periculos, mai departe Jabbar suspină în mijlocul unor vise erotice, în timp ce fața lui Osmo rămâne la fel de impasibilă până și în somn. Nu întotdeauna îl invidiez pe Osmo. Știu că prețul nepăsării lui este mult mai mare decât o arată. Și atât ne este suficient. O rană, o femeie, o crimă, poale o fugă continuă, are vreo importanță? Bineînțeles că sângele lui nordic nu-l trădează, dar... în ceea ce mă privește, prefer o moarte violentă decât o luptă cu amintirile. Lupta cu amintirile... Pe vremuri, ar fi fost una din exprimările mele favorite. Acum, însă, nimic, nici măcar o bătaie cu Osmo nu m-ar face să trec de inelul lui Jenny, într-o oază de dragoste din deșertul nostru singuratic.

Sau, știu eu?... O doresc, desigur, pe Jenny. Nu pentru asemănarea stupidă de nume dintre ea și cea care ar fi putut schimba, dacă ar fi vrut, cursul vieții sau morții mele de aici, o altă Jenny pentru alte spații și timpuri, ci pentru femeia care zace în ea. Pentru fiara sălbatică liberă acum în deșert, doar ea și armele ei ciudate, într-o luptă nesfârșită. Oare totul să se reducă mereu doar la o fără-speranță luptă cu amintirile? Poate, nu. Poate Jenny nu este decât într-o căutare continua de putere, într-o sete niciodată îngrădită după senzație, noutate și libertate. Disprețuind viața, un jurământ strâmb cu aventura împinsă mereu mai departe, spre alte limite, mai sus, tot mai sus, mai aproape de moarte. Posibil. Deși în totală contradicție cu corpul ei superb și obiceiul de a dormi goală, cu Khadhidja, în cortul invizibil.

Khadhidja este, din punctul acesta de vedere, diferită. Mult mai preocupată de imaginea oferită nouă, de rolul ei în comando, își reduce intenționat calitățile feminine la culoarea deșertului, pârând, la suprafața, doar o fiica obișnuită a lui. Periculoasă confuzie. Khadhidja este, fără nici un dubiu, cea mai dură femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Am văzut-o, la un antrenament semi-real, neutralizând un instructor de lupte printr-o lovitură implacabilă în centrul vital numărul doi, cu un ac otrăvit fără antidot. A fost prima moarte întâlnită în ATO, imaginea omului învinețit, cu mâinile crispate sub burtă, înghețând undeva în mine. Dar nu vreau să-mi amintesc lucrul acesta, acum. Iar Khadhidja rămâne pe mai departe o femeie cu pielea de culoarea incertă a nisipului murdar, cu nasul puțin cam mare și cu lucirea aceea înghețată din ochi, pârând și ea că respiră, alături de Jenny, libertatea absolută a deșertului.

Dar, la urma urmei, mă interesează prea puțin femeile astea care noaptea fac dragoste între ele și ziua pot lupta cu orice expert în SuPer, de la egal la egal. Le-am văzut filmate într-o simulare cu cincisprezece atacanți, care nu au avut nici o posibilitate de a le înfrânge într-o luptă corp la corp.

Singurul care ar putea-o domina pe Khadhidja ar fi, cred Jabbar. Fără îndoială, afirmația mea ar părea la prima vedere cel puțin bizară cuiva din afară. Pentru că, măruntul Jabbar nu are, aparent, nimic în comun cu forța si frumusețea exotică a femeii. Specialist în arme de precizie, un cunoscător rafinat al gamelor largi de descărcătoare energetice și neîntrecut țintaș, sufletul lui împarte o taină cu Khadhidja. Nu neapărat sau nu numai o luptă cu amintirile ci, mai curând, o luptă cu, hai să spunem, orgoliul, teama, regretul. Perfect în concordanță cu mutenia micului arab de fiecare zi și cu nopțile lui agitate. Și mai puțin în concordanță cu mustața tăiată impecabil și mâna ce nu i-a tremurat niciodată apăsând pe declanșator.

Osmo, din punctul de vedere al contradicțiilor, este complet străin. De fapt, însăși ființa lui degajă un aer neomenesc. Nu numai prin misterul ce-l înconjoară, el ca șef, nefăcând parte din tabăra de antrenament unde noi, ceilalți patru, am legat acest simulacru de

prietenie, ci și prin zidul de nepătruns pe care a știut să-l ridice în jurul lui și al luptei sale cu amintirile, o incintă, o cușcă unde s-a închis singur cu fiara din el. Ca și. cum deșertul acesta nu ar fi fost suficient... Ca și cum viețile noastre ar fi nesfârșite...

Iar eu... în loc să dorm, scriu, fără să știu de ce, aceste rânduri. Alături, aparatele bâzâie monoton și mă întreb de ce tocmai eu am fost ales să fac o muncă relativ de rutină, pompos etichetată „Expert electronic", când, de fapt, aparatele sunt cele care urmăresc gamele de frecvență și jocurile ascunse din acest deșert. Bineînțeles, știu și eu să folosesc un sistem SuPer, sunt antrenat la tragerile cu descărcătoarele, cunosc până și transformatoarele moleculare pe care le cărăm cu noi, dar misiunea mea este de a asigura protecția electronică a comandoului nostru. Prostii!

Poate nu ar fi trebuit să accept. Ridic din umeri în închipuire. Multe nu ar fi trebuit să fac. Privesc stelele și lucirile deșertului joacă în fața ochilor mei.

2.

– OK, îi spun lui Osmo, fără a întoarce capul.

Antena de culoarea nisipului este imperceptibilă la o primă vedere, chiar de la o distanță de un metru.

– Activează-l! cere Osmo.

Scot telecomanda și apăs tastele știute. Pe display se succed cu repeziciune cifrele normale.

– S.7, terminat, raportez în silă.

Osmo nu se ostenește să-mi răspundă. Se îndepărtează alene. Jabbar s-a apropiat tiptil:

– Deseară începem schimburile de veghe. Două ore pe SuPer. Ai vreo preferință?

Dau din umeri.

– Fetele ce zic?

Jenny surâde crud, lângă mine:

– Ar vrea să ucidă pe cineva, îmi răspunde elegant.

O privesc scurt în ochi.

– Îți stau oricând la dispoziție.

Mă fulgeră cu privirea.

– Tu?! N-ai nici o șansă, nu-ți dai seama?...

Jenny și mitul inelului. O legendă, o himeră. Viața sau moartea, ce este mai real aici? Fac un pas spre stânga și o pocnesc cu forță, cu dosul palmei drepte, în plin obraz. Lovitura o aruncă înapoi, căzând la vreo doi metri de mine. Sare imediat în picioare și se repede cu mâna întinsă, cu inelul strălucind ciudat.

– Potoliți-vă! ordonă, cu glas scăzut, Osmo. Ați înnebunit...

Nu-mi dau seama dacă a fost o interogație, o exclamație sau o afirmație indiferentă.

– Peste patru minute trece „Falcon Eye”. Pregătiți camuflajul, continuă el, cu exact aceleași inflexiuni.

Jenny lasă inelul în jos, dar mă prinde cu dreapta de obraz. Unghiile ei lungi îmi intră în carne. Rămân pe mai departe nemișcat.

– Ai s-o regreți, foarte curând! șuieră furioasă.

Am s-o regret. Foarte curând. Desigur. Mai devreme sau mai târziu, ce importanță are? Din obraz mi se preling picături de sânge.

3.

Prima senzație încercată pe sistemul SuPer a fost, bineînțeles, cea de amețeală. Și lucrul acesta mi-l reamintesc de fiecare dată când îl utilizez. SuPer, de la *Surround Perception* (percepție înconjurătoare), sistemul minune care conferă prin mijloace biofizice percepție instantanee pe un câmp vizual complet de trei sute șaizeci de grade.

Privesc circular deșertul sclipind sub lucirile reci ale stelelor. Privesc circular un deșert în care eu ani devenit centrul cercului meu vizual, un

cerc de nisip cu mine în loc de referință, și totul este incredibil de firesc și de banal. Un deșert tăcut, privit absurd.

Pipăi cu un gest reflex casca din material ultra dur ce o port pe cap. Este inima sistemului SuPer. O cască de motociclist, de culoarea nisipului, bineînțeles, cu vizor opac. Și mă închipui, pentru o fracțiune de secundă, prăfuit cavaler din vremuri apuse, cu această armură fără vizor cu care tropăi pentru a-mi împlini sensul umanitar al dreptății și a o elibera pe Jennifer din ghearele torționarilor săi nemiloși, o armură ce mi-a întunecat ochii, strecurându-se în creierul, nervii, biocâmpurile mele și dându-mi, totuși, într-o mărinimie regeasca, un simț nou în schimbul a doi ochi ținuți în întuneric.

Deși... Nu este chiar așa. Nu un simț nou. Există un mister, o necunoscută majoră anexată SuPer-ului, o întrebare la care ajung repede toți cei antrenați la văzul circular și care nu a putut fi explicată cu adevărat de nimeni. O ciudățenie înspăimântătoare de care, aparent, trebuie să te ferești. Să nu-ți pui niciodată întrebări inutile – este unul din sloganurile meseriei noastre sau nu știu dacă meserie este cuvântul potrivit, corect, poate mai curând, vieții noastre sau, și mai bine, rahatului nostru.

Ridic din umeri, tăcut. Ridică din umerii săi concentrici și deșertul din jurul meu. Ei, și? Cui îi pasă de el? Cui îi pasă de Jenny, de sateliți spioni și misiuni gras plătite în deșert? Cui îi pasă de noi? Zâmbesc rece și nisipul rânjește spiralat în văzul meu.

Și totuși, nimeni nu știe de ce, în proporție de 98%, toți subiecții antrenați pe SuPer se obișnuiesc rapid și-l pot utiliza cu ușurință după două-trei antrenamente relativ scurte. Nimeni nu poate explica pentru ce, în condițiile unui văz „superspațial”, se păstrează, în primul rând, perfect, toate atributele vederii umane, adică stereoscopia, finele nuanțe cromatice, sensibilitatea luminoasă a imaginilor. Apoi, dacă acestea sunt în fond un apanaj al caracteristicilor tehnice die echipamentului folosit, intervine altceva. Marea necunoscută. Nimeni nu poate furniza motivul pentru care, în. astfel de condiții, se păstrează controlul perfect asupra echilibrului și poziției organismului, știindu-se, pe căi practic

necunoscute, cu exactitate poziția corpului în spațiu, orientarea sa atât plană, pe circumferința completă a câmpului vizual, cât și tridimensională, raportată la planul circular vizual, și, în consecință, direcțiile pe care se execută mișcările cu mâinile, picioarele, cum este poziționat corpul, ce se află în fața și spatele său, deși, evident, în condițiile SuPer, fața și spatele sunt, aparent, două noțiuni fără nici o acoperire, sau două vorbe goale...

Ca și cum ființa umană ar fi posedat cândva văzul circular și nu l-ar fi uitat complet. Sau ca și cum ar fi pregătită să-l posede. Ca și cum Dumnezeu ar fi lăsat loc pentru viitoare îmbunătățiri tehnice. Și poate nu numai din cele minore. Nu numai minuscula pereche de senzori, sensibilă la o gamă limitată de frecvențe din spectrul vizibil și cel infraroșu, rotindu-se sacadat cu câteva sute de cadre pe fiecare grad al arcului de cerc și mai multe zeci de rotații pe secundă, într-o relație bioenergetică cuprinzând transmițătoare, amplificatoare și centrii cenușii ai creierului nostru, oferindu-ne doar un văz normal, extins la maximum. Așteptând, se pare, mai mult. Permițând mult mai mult. Un auz amplificat, nuanțat. Un gust supradozat. Sau alte simțuri, necunoscute încă, magnetice, gravitaționale, radioactive... Căutând o devenire spre altceva, pe care, comozi, ne-am obișnuit să-l numim Dumnezeu, fără a ști, în fond, cu exactitate dacă spre El înaintăm orbecăind, sau în direcție diametral opusă. Căutând cu încăpățânare o balustradă pe care să o dărâmăm și apoi să ne aruncăm, eventual, în gol. Oftez ușor. Sistemul SuPer este, întâi de toate, o armă teribilă și extrem de eficace. Oare omul într-adevăr își are înscrisă în genele programatoare transformarea biofizică într-o armă?

Prea multe gânduri zumzăie în mine. Privesc deșertul circular și deasupra mea stelele lucesc tăcute. „Prostule... Prostule filozof...”

4.

Un semnal de alarmă modulat, deocamdată, doar pe avertizoarele din casca mea. Mă opresc din marș, consultându-mi rapid comanda universală. Pe display apar cifre roșii, depășind cu puțin barierele admise. Acționez avertizorul general.

Osmo apare imediat lingă mine. Fetele, cărând echipamentul greu cu cărucioarele cu pernă de aer, se opresc, privindu-mă la rândul lor, întrebătoare. În mâinile lui Jabbar sclipește deja un descărcător activat.

– Anomalii în spectrul electromagnetic.

Formez o anume combinație pe tastatură. Osmo tace, cu fața împietrită.

– Vagi anomalii magneto-gravitaționale. Undeva sub limita admisă. De sus, din ceruri.

Osmo tastează rapid propriul calculator. Mă aventurez:

– Vreo „pasăre” necunoscută?

– Posibil, primesc un răspuns sec. Nu este ora de trecere a nici unui satelit cunoscut. Dar ar putea fi un KH străvechi, reactivat. Camuflaj. Repede, echipamentul!

Cortul invizibil apare în mai puțin de treizeci de secunde, adăpostindu-ne pe toți cinci și materialele grele. Transformatoarele moleculare zac în cărucioarele lor, indiferente. Antenele ultrasensibile vibrează în materialul sofisticat al cortului.

Jenny oftează ușor. Pare atât de umană... Mă răsucesc și întind palma spre ea. îi ating mâna stângă, cea cu inelul nemilos. Tresare și mă privește uimită. Și am senzația ciudată că ochii îi sunt puțin umezi.

– Jack, ordonă Osmo.

Mă întorc la aparate. Micul display prinde iar viață.

– KH 19 SX. Ai avut dreptate, comandante! Model arhaic, reactivat. Percepție doar pe IR și vizibil.

Nici un mușchi nu tresare pe fața lui Osmo. În tăcerea cortului, șoapta Khadhidjei se aude foarte clar:

– Deci, ne apropiem...

5.

Noaptea dinaintea atacului. Noaptea înfrângerii sau a victoriei. Sau noaptea incertitudinilor.

Privesc circular deșertul și stelele lucesc tăcute deasupra mea. Noaptea în care, dacă te îndoiești că soarele va răsări peste câteva ore, înseamnă că-ți este teamă. Privesc circular deșertul și totul este încremenit ca într-un somn mortuar. În spate, cortul invizibil tace. Aparatele tac și ele, deși de mai multe ore resping trenuri de impulsuri de căutare, modificându-le subtil, astfel încât ecranele radarelor să rămână și ele tăcute. Simt parcă perdeaua de radiații îmbrățișându-ne, fără a ne atinge. Poate acesta este viitorul. Un văz, un simț electromagnetic total. Se vorbește deja de „High Perception" (percepție înaltă), de HiPer. Doar un alt pas. Spre balustrada sub care nu știm ce se află. SuPer, apoi HiPer, apoi ce alt nume va urma? Dar, în fond, contează ce nume dăm morții?

Mâine atacăm. Mâine vom ucide. Mâine vom fi poate uciși. De fapt, nu mâine, poimâine, în noaptea viitoare, adică. Azi, mâine, poimâine, ce importanță mai are? Deșertul dimprejur nu-mi răspunde.

Cineva îmi apare în spate. Rămân nemișcat. Apoi îmi descleștez degetele de pe descărcătorul activat. Khadhidja.

Mă bate ușor pe umăr, șoptindu-mi:

– Assalam 'alaikoum.

Zâmbesc.

– 'Alaikoum assalam. Totul este OK. Sper să n-ai necazuri. Inshaalah.

– Da, necredinciosule, ce știi tu... Inshaalah. Ith'hab.

Nu am înțeles ultimul cuvânt rostit.

– Poftim?

Tac deodată. O altă siluetă a apărut in cercul meu vizual, tot în spate. Jennifer. Nemișcată. Vocea Khadhidjei pare deja ireală.

– Pleacă! Du-te! Te așteaptă...

Fac automat câțiva pași. O voce de culoarea nisipului se mai aude din urmă:

– Jack, rămâi pe Super.

Apoi deșertul tace, urmându-mă. Jenny, fără inel pe deget, îmi ia mina și mi-o strânge ușor. Jenny, dreaptă, cu casca SuPer pe cap, în combinezonul perfect mulat pe corp, alături de mine, la pas, stranii roboți fără văz normal, într-un cerc de nisip orb, cu luciri reci.

Pe urmă ne oprim undeva și îi ating sânii prin deschizătura combinezonului, apoi mâinile mele devin buze, atingându-i buzele prizoniere sub casca sistemului SuPer, și împrejur deșertul freamătă de viață și nisipul a dispărut, nu o văd acum decât pe Jenny, ea este în jurul meu și corpul îi este o perdea care mă înfășoară, zbătându-se, înfiorându-se, îi văd în același timp sânii și coapsele și pântecul într-o spirală incandescentă și mă răsucesc atingând-o, respirând-o, privind-o, universul a dispărut, timpul a dispărut și noi suntem în interiorul unei clepsidre și pot vedea toate firele ce mă țes, spațial și temporal, firele ce-o țes pe Jenny, fiind noi înșine nisip, granule imateriale alături de alte granule, trup lângă trup, trup în jurul trupului, trup în trup, respirație în respirație, geamăt în geamăt, într-o contopire circulară și infinită și am senzația că ne privim în ochi pe tot cuprinsul orizontului negru, un orizont rotund și uman, sau irisul lui Jenny întemnițat în întunericul SuPer, corpul ei perfect ce mă pândește, pe care-l privesc respirând pe fiecare centimetru pătrat de piele din jurul meu, atingându-mă, mângâindu-mă, lovindu-mă, dorindu-mă, dorindu-l, și totul a rămas cu numele de Jenny, o Jenny caldă și vie, mai fierbinte decât orice dorință, o Jenny rotundă în cercul din jurul meu, în centrul care sunt eu, o privire oarbă spre o circumferință pe care picioarele, pieptul, mâinile mele o ating, o strâng, arzându-i pielea cu privirea lor, înșurubându-se adânc, tot mai adânc, într-o spirală infinită...

...Și când, într-un târziu, ne smulgem căștile SuPer, cu inimile bătând nebunește și respirația șuierătoare, buzele noastre arse se întâlnesc, sorbindu-se cu limbile împreunate precum corpurile noastre obosite și

ochii ne rămân pe mai departe fixați pe orizontul incomplet al nisipului care poartă încă formele zvârcolite ale trupurilor noastre...

Departe, Khadhidja, cu casca pe cap, strânge nepăsătoare în mâini oțelul descărcătorului și Jabbar suspină – cred – în cortul invizibil, după o noapte de dragoste într-un deșert tăcut și absurd...

6.

Pun cu grijă învelișul gol al rației alimentare în trans-formatorul molecular. MT-ul bâzâie ușor, digerând plasticul și readucându-l în stare de siliciu. Și în urma noastră nu rămâne nimic. Absolut nimic. Doar nisip. Mă răsucesc și-o privesc pe Jenny. în tăcerea cortului, pare, atât de departe. Atât de departe de noaptea trecută, dragoste gen SuPer. Poate doar himeră SuPer...

Osmo sparge momentele de tăcere, neluând în seamă atmosfera aparent încărcată dintre noi:

– Știți cu toții ce aveți de făcut și nu e cazul să mai repet. Până la noi ordine, mergem pe Varianta 1A. Ora H identică deocamdată cu 0337. Întrebări, până aici?

Nimeni nu clipește. Jenny ascultă încordată. Khadhidja pare calmă, dar cu o mână îl atinge ușor pe Jabbar, care își privește absent descărcătorul.

– Deci, e clar. Nici un supraviețuitor. Durata maximă a misiunii, cincisprezece minute, inclusiv distrugerea fizică a urmelor. Timp limită absolut, șaptesprezece minute, după care pot apare întăriri aeropurtate. Eventualele răni vor fi tratate ulterior, în măsura posibilități lor, cu MT-urile. Întrebări?

Jennifer mă privește fugitiv. Undeva, pe aproape, o bază de antrenament terorist își așteaptă în liniște distrugerea.

7.

O atingere ușoară. Jenny este alături, privind peste umărul meu nisipul strălucind stins în lumina stelelor.

– De mică mi-am dorit să am o stea numai a mea... S-o țin în palme și să nu strălucească decât pentru mine...

Mă întorc pe jumătate:

– Ai fost și tu mică, Jenny?

Își înfige unghiile în mâna mea.

– Să nu faci greșeli majore, Jack! Nu cumva să crezi, în orgoliul tău masculin nemăsurat, că dacă am făcut dragoste ieri, ți-am uitat palma de alaltăieri. Ți-o voi plăti cu vârf și îndesat, cu prima ocazie. Să fii sigur că..

O întrerup brusc:

– Te-aș fi putut iubi, Jennifer!

Un surâs fugar își face loc pe buzele ci.

– Nu mi-a mai spus nimeni, de mult, Jennifer. Doar Jenny. Nici Terry nu-mi spunea Jennifer...

Nu știu cine este Terry, dar nici nu am chef să aflu. De altfel, Jenny nu se oprește:

– Iar tu ești un prost, Jack! Un prost drăguț, dar vei rămâne un prost! Pe când eu...

Ridic mâna să o lovesc, dar femeia eschivează rapid și piciorul ei mă atinge cu precizie dură în plexul solar. Mă încovoi de durere.

– Și proștii mor repede, repede de tot...

Înghit saliva și deschid gura:

– Mai repede de ora 0337?

Ridică mâna stingă și inelul îi lucește straniu în deșertul nemișcat.

– Uneori, mai repede.

Mă îndrept și zâmbesc numai cu buzele, dând din umeri:

– Dacă îți face plăcere...,

Îi arunc descărcătorul la picioare.

– Și totuși e păcat să murim înainte de a începe războiul, opinez, politicos.

Se apropie și întinde mâna spre mine. Nu mă feresc. Degetele îmi ating fața alunecând, căutând, mângâind. O strâng în brațe cu sentimentul absurd că, de data aceasta, moartea este mai aproape decât dragostea.

Până la ora H mai sunt 240 de minute.

8.

– Acum! comandă în șoaptă Osmo.

Șoapta însă se reverberează în căștile noastre de culoarea nisipului într-o cascadă de sunete roșii. Roșii, precum deșertul privit în infraroșu prin sistemele SuPer. Roșii, precum comunicațiile în stare de luptă, efectuate optoelectronic cu puteri scăzute, pentru a nu afecta în nici un fel eventualele receptoare pasive de alarmă, ultrasofisticate, atente la toate gamele de frecvențe radio. Roșii, precum linia imaginară din fața noastră. Roșul dintre albul strălucitor al vieții și negrul tăcut al morții. Roșul pasiunii cu care depășim hotarul dintre noi și fiarele din noi.

Roșii, precum tasta pe care o apasă mănușa mea roșie. Display-ul afișează indiferent, în roșu, „Simulare activată”. Și încerc să îmi imaginez ce se întâmplă în eter. Simulatorii plasați de mine în deșert, în puncte anume calculate, furnizează informații false calorice sateliților inamici despre o eventuală traiectorie a unor vectori purtători nucleari. Radarele de mare distanță, analizate, din timp în caracteristici, par a fi bruiate de semnale omise de inexistente rachete cu rază scurtă, simulate electronic. Sistemele antirachetă, activate probabil automat, nu primesc confirmări gravitaționale sau magnetice, fapt cate duce la întârzierea luării unei hotărâri, așa cum arată cel puțin scenariile noastre, calculatoarele centrale nereușind să întregească ecuația, trec la recalcularea datelor, de cel puțin trei ori și însăși această procedură

sporește confuzia. Canalele de comunicație sunt afectate de bruiaje active puternice.

Display-ul afișează cu viteză informații non-stop. Bineînțeles, prologul ne-a afectat propria aparatură, deși programul de atac ne permite, în principiu, separarea in-formațiilor false de cele reale. Ecranul roșu mă îmbie cu date roșii. Dau din umeri, în centrul unui cerc de nisip ars de radiații electromagnetice. Începutul atacului nostru seamănă cu un ritual nupțial. O grațioasă pasăre de nisip, un fel de flamingo în nuanțe palide de roz, într-un deșert stacojiu, curtând, într-un dans neînțeles, ermetic dar grațios, o altă pasăre tăcută. Sărind, dansând în ritmul frecvențelor ce sfâșie eterul, aerul, nisipul, piatra, sufletele... Dorindu-și împreunarea supremului extaz. Dorind frânturi de senzație în care pragul dintre viață și moarte dispare, lăsând în față numai voluptatea.

Faptul că imediat va urma moartea nu schimbă cu nimic roșul plâns al deșertului din jurul nostru.

Secundele par și ele a fi antrenate în acest dans, greoi pentru ele. În cercul meu vizual, patru siluete în costumele de atac, cu căști SuPer și descărcătoare supra activate, par un fel de îngeri ai distrugerii. Cei patru cavaleri ai Apocalipsului. Îmi trece fulgerător prin minte regretul de a nu mă fi rugat înainte de atac. Un gust amar. Să mă rog, pentru ce? Pentru a supraviețui?... De ce s-ar interesa Dumnezeu, în mod special de mine sau de noi? Doar pentru că lupta noastră este dreaptă?

– Foc! ordonă, iar, Osmo.

Tresar brusc. Mi-l închipui pe Osmo, cu privirea lui impasibilă fixată pe display. Negândindu-se la prostii, ca mine. Netemător. Rece. Un mic zeu argintiu, în centrul propriului câmp vizual. Prea mic pentru el, prea mare pentru noi...

Jabbar lansează o rachetă ce decolează cu zgomot înfundat și fum. O capodoperă a tehnicii la nivel ultraînalt.

Și, într-un efort dureros de voință, îmi propun să-mi controlez spiritul. Prologul se apropie de sfârșit. Repede, tehnicile de control mental...

– Douăzeci, nouăsprezece,...

Osmo numără parcă bătăile inimii mele.

– Optsprezece, șaptesprezece...

Pe circumferința ochilor mei nu mai există decât traiectoria subțire a rachetei.

– Șaisprezece, cincisprezece...

O altă imagine. O lună frumoasă răsare deasupra grațiosului flamingo și al dansului său nupțial.

– Paisprezece, treisprezece...

Marea din apropiere mângâie picioarele păsării în nuanțe palide de roz.

– Doisprezece, unsprezece...

Jennifer își scoate costumul de baie, aruncându-se în apa spumoasă. Sânii ei, perfect drepți, îmi atrag privirile în apa jucând de reflexe palide...

– Zece, nouă... Culcat! ;

Comanda lui Osmo acționează ceva în creierul meu și, pentru un timp foarte scurt, reușesc controlul mental, alungându-mi memoria și imaginația vizuală. Executăm ordinul cu o sincronizare perfectă.

– Opt, șapte...

Jennifer însă revine, deschizând ochii pentru o clipă și privindu-mă cum o iubesc pe nisipul ud de valuri.

– Șase, cinci,...

Chipul lui Jenny, Jennifer cea adevărată, în întunericul cald al unei nopți de dragoste.

– Patru, trei...

Chipul prezentei Jennifer, ascuns de sistemul SuPer, într-o noapte circulară, într-un deșert oarecare.

– Doi, unu...

O mână căutându-mă în nisipul zvârcolit de trupuri. A cui?

– Zero!

Departe, un pocnet înfundat. O explozie nesugerând nimic din cruda amenințare nucleară.

Și totuși, în acest moment, ceva moare în mine. Gândurile mi se risipesc aiurea și o mână gigantică pare că-mi toarnă gheață cu venin în

vene. Am impresia că mor, moartea invadându-mă lent dar implacabil și o frică animalică mă răscolește cu furie. Și, pentru o fracțiune neterminată de secundă, creierul meu nu emite decât apeluri disperate de panică. Mă simt strivit, sfâșiat, forfecat, de groaza care mă stăpânește, demența unei morți iminente, oribile, absurde, mirosind a hoit, a sânge, a neputință.

Dar această stare dispare repede, alungată de lungile antrenamente. Și imediat îmi regăsesc gândirea coerentă.

Impulsul electromagnetic. O mică încărcătură nucleară, curată, pregătită costisitor, pentru a distruge spectrul electromagnetic pe o suprafață calculată. Comunicațiile radio, pe absolut toate lungimile de undă, sunt tăiate brusc, ucise. Liniile telefonice mor subit. Busolele înnebunesc în rotiri demente. Circuitele electrice ale autovehiculelor cedează, neputincioase. Circuitele de forță și lumină cad, măturate de o forță aproape mistică. Generatoarele electrice ies din sincronism, uneori au loc explozii electrice. Alimentările de siguranță nu cuplează. O noapte adâncă și tăcută se naște, peste care se suprapune eliminarea câmpului electromagnetic biologic, ce lasă, de obicei, oamenii și animalele pradă unei panici inefabile. Pe cei care, bineînțeles, supraviețuiesc unei șanse de cincizeci la sută de a face stop cardiac sau a suferi alte diverse accidente cardiovasculare sau de natură nervoasă.

– Atac! ordonă, cu voce sigură, Osmo.

Și noi continuăm să trăim sau continuăm să murim. Antrenamentele își spun cuvântul până și în mine, din nou.

Exploziile violente ale zidului de apărare. Două santinele ucise de la mare distanță de Jabbar, cu dexteritatea sa normală, în mai puțin de o jumătate de secundă. Două siluete cărora săgețile energetice emise din descărcătorul lui Jabbar, de culoare alb-portocalie, strălucitoare chiar privite în infraroșu, le-au traversat, nepăsătoare, creierii. Altele două, achitate de Jenny și Khadhidja.

O pată roșie îmi zgârie câmpul vizual circular, drept în față. Fulgerul descărcătorului supra activat trece pe lângă țintă. Al doilea însă, emis din arma lui Osmo, nu greșește. Mă opresc o fracțiune de secundă și-mi

privesc mănușa roșie. Tremură. Îmi mușc buzele până la sânge, apoi mă reped orbește înainte.

Trec prin zidul de apărare, spre zona mea de acțiune, clădirile auxiliare. Sistemele defensive computerizate sunt doar un decor grotesc: radare do căutare, senzori de di- ferite tipuri, mitraliere automate, perdele laser. Deșert luminat pal de stele și transformat în roșu de circuitele infraroșii ce modifică SuPer văzul nostru. Stele roșii, spânzurate deasupra unui deșert în care se zbat vremelnic suflete roșii.

Prima victimă. Cade fără geamăt sub descărcătorul meu, ca un bici de foc. Altul, undeva lateral. Apoi altul, în spate, obligându-mă la o săritură ca de pisică.

Moarte vouă! Voi, cei care vă antrenați pentru a omorî oameni nevinovați! Teroriști care ucid în chinuri femei și copii, răpiți în scopuri politice. Care pun bombe în piețe, magazine și spitale. În mașini, avioane, școli și maternități. Care, detonează automobile-capcană...

Încă doi, în apropierea clădirilor. O rafală mă lovește în treacăt. Costumul antiglonț deviază proiectilele. Trageți în mine? Descărcătorul aruncă săgeți de foc spre tot ce mișcă.

Corpul auxiliar. O scară. Activez sistemul computerizat de căutare. Calculatorul preia controlul unei „ferestre” în câmpul meu vizual, desenându-mi tridimensional clădirea în care mă aflu și marcându-mi drumul către stația electrică, folosindu-se direct de informațiile vizuale furnizate de sistemul SuPer. Urc pe scară. Căldură după primul colț, atenție. Un corp uman. Arunc o grenadă brizantă. Muriți! Muriți odată, nenorociților! Voi câți ați ucis? Câți copii? Câte femei? Trec peste un cadavru și înaintez. Încă un cot. O cabină de locuit. Altă grenadă și foc rapid al descărcătorului. Două siluete roșii, mult mai roșii, deci mult mai calde. Fac imediat corecția de rigoare: două corpuri goale. Un bărbat care strânge încă în mâini o armă, cu pieptul și stomacul sfârtecate. O femeie cu o mână și un sân transformate într-o masă omogenă de carne și sânge, lângă un descărcător activat. Probabil făceau dragoste. A ucide și a iubi. Sau, pentru ei, a face dragoste și a crăpa. Perfect! Scara în jos. O ușă blindată, încuiată. Încărcătura detonantă, repede! Temporizarea

reglată la trei secunde. Cinci pași și adăpostire după colț. Detunătura. Moarte vouă! Așa aruncați voi în aer mașinile? Încă cinci pași, alte două grenade aruncate, focul rapid al descărcătorului. Și o privire spre stația electrică.

Priveliștea în infraroșu este uimitoare. Temperaturile crescute ale unor contacte din celulele de înaltă tensiune desenează o rețea ciudată de linii roșii pe fundalul negru din jur. Cele două corpuri dezarticulate din mijloc, nu atât de calde pentru că purtau costumele de protecție, încă mai mișcă. Computerul afișează bucuros – sau cel puțin așa îmi place mie să-mi închipui – în strălucire și flash, în „fereastra" câmpului meu vizual circular „Misiune îndeplinită".

Mă apropii de cele două corpuri ale teroriștilor din mijlocul stației electrice. Trăiesc încă. Iau celulele la rând și le distrug cu atenție, pentru a elimina orice probabilitate de alimentare a vreunui sistem de urgență ce s-ar putea eventual auto reactiva și ne-ar provoca cine știe ce necazuri. Apoi îndrept descărcătorul către cele două corpuri. Apăs declanșatorul și o senzație inefabilă mă străbate.

Sunt un zeu argintiu al deșertului, lucind circular prin fumul, confuzia și durerea roșie din jur și moartea este sclava mea perversă!

9.

– Cinci minute și patruzeci și cinci de secunde. Misiune încheiată. Dar unde este Jabbar?

Privesc în jur, fără a mișca ochii. De ce întârzie Jabbar? A raportat doar încheierea focului și terminarea misiunii. L-am auzit cu toții.

Khadhidja își scoate cu un gest nervos casca SuPer și își dezactivează sec descărcătorul. Jenny împinge cu piciorul un cadavru din apropiere, absentă. Oare la ce s-o fi gândind, acum, când în jocul absurd cu moartea am mai câștigat încă o manșă? Când baza teroristă de la care au pornit multe atacuri îndreptate împotriva noastră, ce au costat viețile multor nevinovați, este distrusă? Desigur, scopul nostru

este drept. O lecție usturătoare pentru cei care aprobă și jonglează cu terorismul politic...

Decuplez și eu SuPer-ul și privesc apoi, cu vechiul văz, stelele și lucirea lor deasupra deșertului. Atât de frumos și atât de departe...

Zgomotul respirației șuierătoare a lui Jabbar ne face pe toți să tresărim. Silueta arabului pare distorsionată de corpul cărat pe umeri și aruncat apoi la picioarele noastre. Un chip crispat, cunoscut.

– Daniel de Nott, șoptesc uluit.

– Ce înseamnă asta, Osmo? întreabă răgușit, Jabbar.

Degetele îi sunt încleștate pe declanșator.

Danny fusese cel mai simpatic instructor al nostru, în urmă cu doi ani, în ATO „Anti-Terrorism Office" tabăra de antrenament numărul 4, unde ne formasem ca un comando antiterorist.

Osmo mârâie printre dinți:

– A trădat!

Ceva se răsucește și se sparge în mine cu un pocnet sec, la fel de sec pe cât sunt eu pe dinăuntru.

– Comandante, sateliții pasivi de observare au înregistrat explozia atomică curată, generatoare a impulsului electromagnetic. La ora asta, ținând cont și de întreruperea legăturilor, alarma este pe roșu. O escadră a și decolat deja. Așa că nu mai avem prea mult timp la dispoziție.

– Ba nu, Jack! se aude Jabbar. Avem tot timpul din lume în față. Adică eternitatea. Așteptăm, Osmo...

Osmo se află acum între noi. Între patru descărcătoare activate.

– A trădat! repetă calm acesta.

– Și asta? .

Jabbar ne arată plăcuța de la încheietura lui Danny. Un număr matricol și inscripția „3 X 21", adică, codificat, ATO 7. O altă bază, ascunsă undeva, tot într-un deșert. Un deșert prieten, de astă-dată. Atât cât poate fi un deșert prieten sau dușman.

Osmo ridică din umeri.

– Un camuflaj de joasă speță.

Jabbar face un pas înainte.

– Ne-ai mințit, Osmo! Unde ne aflăm?

– Ai înnebunit, Jabbar?

– Unde, Osmo?

– În..., răspunsul indicând deșertul bazei de antrenament terorist.

– Minți! Aceasta este ATO 7. Ne-am atacat și distrus una din propriile baze!

În jurul meu, lumina difuză a stelelor îmi dezvăluie o incintă goală, moartă.

– Ne-ai mințit, Osmo! De ce?

Osmo înalță capul, mândru.

– Nu v-am mințit. Asta a fost misiunea noastră/

– Ce misiune? întreabă, amenințătoare, Khadhidja.

Jenny tace, privind absentă cadavrul de lângă ea. Și, fără motiv, mă fulgeră un gând. De ce tace Jenny?

– Au trecut zece minute de la impulsul electromagnetic. În cinci minute apar primele avioane. Ce facem? Mergem? întreb grăbit, consultându-mi detectoarele, deocamdată tăcute.

– Nu mergem nicăieri, Jack, face Jabbar, obosit.

Îl privesc mirat, dar Khadhidja dă din cap, continuând:

– Nu înțelegi? Am atacat o bază proprie, pentru a crea un pretext oarecare, politic, pentru represalii sau alte acțiuni, fără îndoială cu profituri uriașe. Iar o astfel de misiune este întotdeauna sinucigașă. Și principalul este să nu rămână nici o urmă compromițătoare. Cadavre sau arme. De ce credeai că am cărat transformatoarele moleculare? Pentru eventualele noastre răni?

Transformatoarele moleculare. Ultima invenție, preluată direct, din laboratoare în taberele militare. Dispozitive capabile de sinteze moleculare, urmând un simplu model, de orice natură, organică sau anorganică. Capabile de a transforma orice în molecule de nisip sau de aer, sau de a regenera mâini și picioare amputate din nisip, aer, sau orice altceva. Incapabile doar de a regenera creiere și, în consecință, de a face duplicate umane complete. Încă. Se lucrează intens la asta.

Oricum, o super piatră filozofală. Costisitoare și energofagă. Dar nu acest lucru interesează.

Mormintele noastre ultrasofisticate.

– Cum trebuia să ne omori, Osmo? întreabă, cu voce uscată, Jabbar. Și unde? Aici, sau în plin deșert?

Avertizorul meu reînvie brusc. Privesc display-ul.

– Radare aeropurtate. Timp estimativ limită, patru minute, anunț la rândul meu.

– Vă repet că un elicopter ne așteaptă peste douăzeci de ore la locul stabilit, se încăpățânează Osmo.

Apoi lucrurile iau o întorsătură ciudată.

Un alt sunet de avertizare este modulat de calculatorul de comandă al lui Osmo. Acesta face o mișcare reflexă, pe care Jabbar o interpretează greșit. Fulgerul de foc al descărcătorului îl doboară pe șeful nostru, carbonizându-l. Și, în aceeași fracțiune de secundă, un presentiment ciudat mă invadează, nimicitor. Dumnezeule! De ce tăcuse Jenny până acum? Jenny?! Gândul care m-a salvat. Aproape că am știut, în momentul acela, ce va urma.

Jennifer face o mișcare, aparent neglijentă, cu mâna și inelul degajă un mic glob luminos roșu. Jabbar se prăbușește fără nici un geamăt.

Înainte de a vedea descărcătorul ei îndreptat spre mine, mă arunc la pământ. O săgeată de foc mă caută, negăsindu-mă, pierzându-se în deșert.

– La! aud vocea Khadhidjei și am senzația ireală că două descărcătoare au funcționat absolut sincronizat..

Mă ridic și văd două corpuri căzute la pământ. Nu. Ultimul cuvânt al Khadhidjei, în limbă ei maternă, nu-mi iese din minte. La. Nu. Nu...

Khadhidja respiră greu. Este atinsă la piept. Fără nici o șansă.

– Curaj, fetițo! îi șoptesc. Aduc MT-ul imediat.

– Jack, murmură stins. Nu-i nevoie să fii drăguț... Știi, eu...

Tușește și un val de sânge îi vine în gură. Nu se grăbește, însă.

– Jack... Ma'assalama... Jabbar...

La revedere, Khadhidja. Îi șoptesc și eu ceva din puținele mele cunoștințe de limbă arabă. Răspunsul de rămas-bun:

– Fi aman Allah...

Încă un val de sânge în gura ei de culoarea nisipului.

Dacă eram arab, Khadhidja, te-aș fi iubit. Te-aș fi îmbrățișat chiar acum, muribundă. Dar eu nu sunt arab. Și, de fapt, nu știu nici măcar ce sunt, ce-am devenit... Tu, cel puțin, știi că mori și știi să mori.

Ochii îi lucesc intens. Precum stelele.

– Inshaalah..., mai spune și moare.

Da, Khadhidja. Inshaalah. Aceasta este voința lui Allah, universală resemnare. Deși și mie mi-ar place să mor crezând într-o minciună. O minciună frumoasă pe pământul ăsta blestemat.

Jenny trăiește. Arma fostei sale prietene i-a zburat însă mâna cu inelul, cu antebrațul cu tot. Mă apropii. Mă privește cu ochi mari.

– De ce, Jenny?

Tace și-și încleștează dinții să nu urle de durere. Balta de sânge se tot lățește lângă corpul ei prăvălit în nisip.

– De ce, Jennifer?

În ochi îi apar, în sfârșit, lacrimi. în jurul nostru, lumea și-a pierdut brusc coerența, și eu mă simt trădat până și de moartea care mă caută aproape, foarte aproape.

10.

Display-ul afișează, indiferent, procentul 98,032. Apoi, într-o „fereastră" a ecranului, mesajul mult așteptat: .„Operație reușită". Trag adânc aer în piept și mă ridic de lângă transformatorul molecular. Mă duc la trusa medicală și apăs o tastă pentru o pastilă supraenergizantă. Micul calculator medical mi-o livrează, aproape imediat. Dar nu înainte de a mă anunța că este a patra și că-mi vor fi necesare șapte luni de dezintoxicare ulterioară. Ridic din umeri, șapte luni pentru cineva care

nu mai știe nici măcar câte ceasuri mai are de trăit este un termen ridicol, și ies din cortul invizibil.

Este încă noapte și deasupra stelele strălucesc puternic. M-am întrebat mereu de ce noaptea nu-mi pot dezlipi privirile de lucirile reci alo stelelor. Nu am știut niciodată răspunsul complet. Sau, mai curând, nu am crezut niciodată că totul se poate rezuma doar la o banală explicație fizică, aceea a purității deosebite a atmosferei, libere de nori, praf, impurități, până la mari înălțimi, deasupra deșertului. Pentru că eu am căutat un alt răspuns. Sau un alt motiv. Motivul pentru care arabii au fost atrași, din cele mai vechi timpuri, de astronomie. Și nu cred că-l știe cineva. Nu cred că se poate explica altfel decât că, în deșert, stelele sunt altfel. Pur și simplu altfel. Este probabil ceva ce ține de spiritualitate, de o structură deosebită a sufletului arab. Sau ceva ce domină și constituie cauza acestei spiritualități, acum în mare parte compromisă și pierdută. Lucirile stelelor au rămas însă aici și peste alte întinderi de nisip sau de pământ ars, singurul lucru curat. Curat și imposibil de atins. Încercând, cu toate astea, să ne învăluie în farmecul lor până și pe noi, ucigașii. Noi, cei care vom ști până la urmă și cum să ucidem stelele și lucirile lor din deșert.

Zâmbesc trist. Prea multe gânduri pentru un terorist. Aș fi fumat o țigară, dar ni s-a interzis categoric să avem așa ceva asupra noastră. Radiația calorică a unei țigări este ușor de detectat, ni s-a repetat mereu. S-ar putea. Deși, pe lângă ceea ce fac eu acum, e o nimica toată.

Mai privesc o dată stelele luminând deșertul negru și mă întorc în cort.

Procentul a crescut la 99,217. Încă puțin și gata. Îmi consult și celelalte display-uri. Liniște electromagnetică în jur, deși am fost survolați de vreo trei sateliți-spioni. Gradul de acoperire se păstrează la 92, dispersia la 97. Este tot ceea ce-mi pot oferi aparatele. Mă înapoiez la transformatorul molecular. Procentul 99,789. Operația de regenerare a mâinii stângi pentru Jenny este aproape gata. În astfel de cazuri, procentele de la 98 în sus se consideră a fi reușite, deși o astfel de mână, formată doar în proporție de 98–99 la sută, este adesea inutilizabilă

complet, putând prezenta defecte de țesături nervoase sau sanguine sau de densitate musculară. Pe de altă parte energia necesară funcționării unui MT, a proceselor lui subatomice de transmutație chimică, este imensă. Un astfel de consum energetic sparge fragilul echilibru electromagnetic de pe urma căruia ne datorăm încă „invizibilitatea" noastră și deci supraviețuirea. Am reușit doar o acoperire a acestui mare dezechilibru în proporție de 92 la sută și o dispersie a fluxului energetic neacoperit folosind și simulatorii de radiație calorico-nucleară doar în proporție de 97 la sută. Ceea ce, teoretic, înseamnă o șansă de descoperire a noastră de 0,24 la sută. Socotind și suprafața, destul de întinsă de altfel, pe care se face dispersia, procentul, mă atenționează calculatorul, ajunge la aproape 1 la sută. Mult. Imens. Dar ce contează?

O mână nouă pentru Jenny. În schimbul unei nopți de dragoste. Este, în fond, echitabil. Poate. Sau doar a mare nebunie. Știu și eu?...

Am înghițit pastila energizantă. Nu mi-era nici somn încă. Oricum, mi-e teamă să dorm, mi-e teamă că somnul înseamnă, aici și acum, moarte.

Procent al operației transformatorului molecular de 99,997. Apoi 99,998. Și, repede, 99,999 și 100,000. MT-ul decuplează automat, dezafectându-se. Imediat, tot automat, se dezactivează și rețeaua mea înjghebată ad-hoc, de bruiaj și dispersie. Apoi capacul se dă ușor deoparte. Mă aplec și privesc.

Jenny doarme. Cu mâna cea nouă relaxată, sângele circulându-i normal, degetele ușor flexate.

Stau în cortul invizibil, departe de ATO 7, de fosta ATO 7, într-o siguranță relativă, și nu știu ce să fac de-acum înainte. Am, adică avem, rezerve energetice și de subzistență pentru mai mult de-o săptămână. Apoi? Nu știu unde ne aflăm cu exactitate, nu știu încotro am putea-o lua. Jennifer ar putea ști. O privesc cum doarme. Arată obosită, îmbătrânită, în ciuda corpului ei superb, acum gol, în transformatorul molecular.

Jenny și Jack. O noapte de dragoste, două trupuri zvârcolindu-se în deșert, văzând totul în jur, sau nevăzând nimic, într-o îmbrățișare spiralată, o ciudată sfidare a vieții, morții și a deșertului. Sau, mai curând, o poveste fără noimă. Trupul ce odată mă înfiora zace într-un somn fără vise lângă mine. E suficient să întind mâna să-i ating părul, sânii, pântecul, coapsele. La ce folos? In deșert se învârt interese politice, militare, electronice. Unde să mai aibă loc o demodată poveste de dragoste? O poveste care, mai degrabă, nu a existat niciodată...

Jenny, cea care a ucis. Nu în numele unui ideal, a unei dreptăți, deși crima, în orice circumstanță, se cheamă tot crimă, o dreptate oricât de îndoielnică ar părea, ci a unor ordine seci, primite într-un birou oarecare. Prieteni, necunoscuți... Uciși pentru... Pentru ce? Pentru rațiuni înalte, izvorâte din fraze bombastice? În ce fel de societate ne bălăcim dacă binele unora înseamnă moartea altora? Cum ne mai putem lăuda cu credința în Dumnezeu ucigând alți oameni nevinovați? Khadhidja, Jabbar, Osmo credeau și ei în ceva. Sau măcar aveau iluzia unui drum, a unei lupte contra răului. Știam, sau ar fi trebuit să știm cu toții, că a lupta împotriva răului cu armele sale înseamnă a deveni, la rândul tău, rău. Dar nu am crezut că se poate atât de repede. Atât de ușor. Atât de mult...

Iar eu, acum, ce sunt? Un fugar? Un ucigaș? Un terorist? În fond, ce mai contează?

M-am hotărât. Voi încheia aceste rânduri și voi ascunde carnețelul într-un mic recipient cameleon-autonom mobil, programat să caute un loc, o oază lipsită de spectrele electromagnetice specifice bazelor militare. Adică un fel de sticlă aruncată în ocean, cu capacitatea de a se feri de rechini. Una din minciunile frumoase în care mi-ar. place și mie să cred înainte de a muri. Dar, bineînțeles, gestul meu are mai curând o valoare de simbol. Ideea că am încercat și eu să fac ceva, să mă zbat puțin înainte de a accepta demența altora. Ideea care mă oprește acum să-mi îndrept descărcătorul spre piept și să ating declanșatorul...

Pe urmă... Pe urmă voi căuta o cale de ieșire din deșert. Sunt înarmat și periculos și-mi voi vinde scump pielea. Asta așa, mai mult ca o tardivă încurajare de sine. Pentru că, în fond, nici nu am de ales.

Iar Jenny va rămâne aici. Se va trezi peste câteva ore singură, în deșertul pe care-l iubește mai mult decât pe orice bărbat. Va avea arme, rezerve energetice și de subzistență identice cu ale mele. Iar, mai departe, nu știu. Va trăi sau va muri. Poate ar fi trebuit să o ucid eu. Poate. Scutur din cap. Nu. Nu eu.

Adio, Jenny!

Mă aplec și o sărut ușor pe buze. Un gust sărat. Un gust amar. Un gust, totuși, atât de uman...

Îmi pun casca, cuplez sistemul SuPer și ies în noaptea înstelată. Un cerc perfect de nisip în jurul meu este luminat de nepăsătoarele stele. Pot oare trăi, în ipoteza foarte puțin probabilă că voi supraviețui, cu încă o luptă cu amintirile? Scutur din cap și nisipul valsează spiralat împrejur. Nu merită încercat și altfel, măcar acum, în ceasul al doisprezecelea?...

Privesc bolta cerească. Deasupra, undeva sus, se află Dumnezeul nostru atotputernic. Jos, jos de tot, bântuie sufletele noastre roșii. Între noi și Dumnezeu este un alt deșert, pe care eu abia acum încerc să-l străbat. Nu știu, nu cred că voi ajunge, dar, oricum, voi face primii pași. E mult? E puțin?

Oftez. Ce șanse reale am, într-adevăr?

Privesc bolta cerească plină de mii de stele și deșertul aruncă luciri ciudate.